

دو بیت از امیرالمؤمنین در فراق حضرت
فاطمه زهرا علیهما السلام

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

در «مروج الذهب» آورده است که:

و لَمَّا قُبِضَتْ فَاطِمَةُ جَزَعٌ عَلَيْهَا بَعْلُهَا عَلٰى جَزَعًا
شَدِيدًا وَ اَشْتَدَّ بِكَأْوُهُ وَ ظَهَرَ اَنْيُنُهُ وَ حَنِينُهُ وَ قَالَ فِى ذٰلِكَ
لِكُلِّ اجْتِمَاعٍ مِّنْ خَلِيْلَيْنِ فُرْقَةٌ *** وَ كُلُّ الَّذِى دُوْنَ

الْمَمَاتِ قَلِيْلٌ

وَ اِنَّ اِفْتِقَادِى فَاطِمًا بَعْدَ اَحْمَدٍ *** دَلِيْلٌ عَلٰى اَنْ لَا

يَدُوْمُ خَلِيْلٌ^۱

«چون فاطمه سلام الله عليها رحلت کرد، برای او شوهرش علی جزع شدیدی کرد، و گریه‌اش شدت یافت؛ و آه و ناله‌اش ظهور کرد؛ و در این مصیبت این دو بیت را انشاء فرمود: در عاقبت برای هر اجتماعى که بین دو محبوب صورت گیرد؛ فراق و جدائی است؛ و تمام مصیبتها در برابر مرگ، ناچیز و کم مقدار است. آرى از دست دادن من فاطمه را بعد از احمد؛ دليل بر آنست که هیچ محبوب و یار

---

^۱ مروج الذهب، طبع مطبعة سعادت مصر، ۱۳۶۷ هجرى قمرى، ج ۲، ص ۲۹۷ و ص ۲۹۸، ۵

مهربانی دوام ندارد و باقی نمی ماند.^۱»

---

^۱ امام شناسی، ج ۱۰، ص ۱۶۲.